

ЈУТРО

Црна снажна слова бјеху исписана преко папира. Ред по ред, жедним гутљајима ока, увукао их је у себе.

Цијели град би освануо са хартијама на предњим вратима. Свака кућа, сваки стан, свака зграда. Тако већ четири мјесеца.

Тог јутра му се текст о ловцу, гори и лаву посебно задржао у „кутији”. Од како су литерате остављале свој печат, нешто велико и неописиво се помакло у овом граду. Трн, дуго урасли трн, суптилно је кренуо да избија нагоре кроз месо. Некима је то сметало, проклињали су. Вид је био један од оних који су поздрављали тај тренутак. Тог новембарског јутра устао је раније, у шест и двадесет и три, отишао до тоалета, док је Јагода још спавала. Опрао је зубе, а потом зграбио поруку са предњих врата. Затим се вратио у постељу.

* * *

Јагода је вољела када би јој оставио хартију уз кревет. Текст тог јутра јој се допао, неких би дана остала равнодушна, али није порицала да воли ту дозу мистике у животу. Скувала им је кафу обома. Гледали су се у тишини, преко малог стола уз прозор, кроз ваздух који је таласала пара из шоља. Тек када би се кафа приближила дну, њих двоје би проговорили.

Вид нагађа о чему Јагода мисли. Тако, док пије кафу, ишчекује тим плавим очима моменат прикладан да му саопшти плод ћутања. Врпољи се, једва примјетно, трепери да изусту узбудљиву мисао која тиња иза њеног лијепог чела.

Његова изложба је за десет дана, трећа самостална изложба, град већ познаје Видове радове и многи су најавили да ће доћи. Тај исти дан, такође, представиће часопис за умјетност и културу „Прометеј”. Вид и Јагода су практично годинама радили на томе, заједно са неколико пријатеља. Имали су спреман дио садржаја за неколицину будућих бројева.

„Данас ћу овима са посла предложити претплату на часопис”, рече Јагода.

Клима главом, лице му зида израз задовољства. Јагода би га раздрмала својом енергијом, обожавао ју је, њеним венама кола крв Артемиде. Љубио је и поштовао ту деликатну занесеност коју је носила у себи. У њеном тоболцу промјена увијек стоји туце стријела. Често би их одапињала, сијекући устаљени ваздух безидејног притвора, ка било чему што је по њеном виђењу требало „додир”. То је чинила некада ситним, рјеђе крупним потезима, али та жена је увијек била у кретању. Ако нема времена за наум већих размјера, она би барем мијењала ситне ствари. То би чинила често, сваки дан, чак и онда кад он то не би хтио ни одобравао, ипак, увијек је признавао када би имала право.

Видјела је да му се свиђа идеја. Вид то није крио. Осмијехнула се.

„Ако буде, буде” рече јој „битно да се потрудимо”.

„Мислим да ће бити”.

„То мислим и ја, али да не трчимо пред руду”.

„Превише се бринеш”.

Сједе му у крило.

„Морам. То је здрав разум”.

„Мораш ли?”, упита га, масирајући му чело.

Гедали су се трен. Пољуби је.

„Идемо”.

„Идемо”, климну главом насмијана.

Њена коса би ујутро изгледала дивље, густо, некротиво. Могла је једноставно да провуче прсте кроз њу и сви увојци и густе снопови би се поређали тамо гдје треба. Само је она могла имати такву косу. Само Јагода могла је да садржи сва ткања естетике у себи. То можда није била тврдња на мјесту, али је тачна уколико се говори о ма којој жени која је вољена. За њега она је била његова „ружа” а он је био њен „le petit prince”. Тако су то гледали њих двоје. Оних дана када је сентименталност била на менију. Спремали су се за посао, Јагода и он нису претјерано журили ујутро.

„Шта мислиш о Ловцу?”, упита га.

Чекала је одговор великим плавим очима. Ћутао је.

„И?”, упита га Јагода.

„Не мислим ништа”, рече, направи паузу, „у суботу ујутро идемо на планину”.

Увијек се радовала тим викендима. Енергично и без устезања, попут дјетета, сваки пут би га освјежила својим искреним полетом. Није она била наивна жена. Знали су обоје сву тежину, али је она свјесно одабирала да буде на *ти* са животом.

Викенд је био резервисан за одмор, у кругу ближњих. Обичавали су да проводе вријеме заједно, као породица. Ту и тамо, најмање једном мјесечно, Вид би одвезао Јагodu и Офелију у кућу на селу, код родитеља. То им је давало прилику да проведу вријеме заједно у миру, а њиховој ћеркици отварало један древни свијет шума, руина и пропланака.

„Ја ћу одвести Офелију у вртић”, рече Јагода, „хоћеш да се нађемо на паузи?”

„Рапсодија?”

Њихов омиљени ресторан. „Мхммм”, климнула је. Привукао ју је себи.

„У десет сати”.